

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3804/2024
Рев2 3805/2024
25.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Војислав Љубеновић и Раде Митровић, адвокат из ..., против тужене Општине Власотинце, коју заступа Општински правобранилац Општине Власотинце, ради утврђења дискриминације и накнаде штете, одлучујући о ревизијама тужиље изјављеним против решења Апелационог суда у Нишу Гж1 932/2024 од 17.05.2024. године и пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1144/2022 од 07.04.2022. године, у седници одржаној 25.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против решења Апелационог суда у Нишу Гж1 932/2024 од 17.05.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1144/2022 од 07.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1144/2022 од 07.04.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Вишег суда у Лесковцу П1 8/2021 од 01.12.2021. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев за утврђење да је тужилца претрпела дискриминацију од стране тужене доношењем решења председника Општине број ...-...-.../... од 17.08.2016. године ББ, којим је неоправдано ускратио право тужиље на коришћење мобилног телефонског апарата, картице и лаптоп рачунара, због различите политичке опредељености тужиље и због тога што је тужилца водила судски поступак против Општине Власотинце због злостављања од стране начелника Општинске управе ВВ; да се тужена обавезе да јој надокнади нематеријалну штету услед душевних патњи због повреде личности, части, угледа и достојанства од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате; тужилца обавезана да туженој надокнади парничне трошкове од 146.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ЗПП које су учињене од стране другостепеног и првостепеног суда, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Осим ревизије, тужила је поднела и предлог за понављање правноснажно окончаног поступка наведеном другостепеном пресудом, па је решењем Вишег суда у Лесковцу П1 8/21 од 07.12.2023. године одређен застој са поступком по ревизији до окончања поступка по поднетом предлогу за понављање поступка.

Решењем Апелационог суда у Нишу Гж1 932/2024 од 17.05.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђено решење Вишег суда у Лесковцу П1 8/21 од 24.01.2024. године, којим је одбачен предлог тужиле за понављање поступка у предмету тог суда П1 8/21 као недозвољен.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

У поступцима који се воде по Закону о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ бр. 22/09 и 52/21) по одредби члана 41. став 4. тог закона ревизија је увек допуштена.

Врховни суд је испитао побијано решење у смислу одредби чланова 420. став 6. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

Према разлозима побијаног решења тужила је преко пуномоћника адвоката поднела предлог за понављање поступка, у коме наводи да је пресуда заснована на лажном исказу сведока ГГ и да постоје нове чињенице и нови докази које није могла да употреби у ранијем поступку, што представља основ за понављање поступка по члану 426. став 1. тачке 4. и 10. ЗПП. Суд је заказао рочиште за расправљање о предлогу за понављање поступка за 24.01.2024. године, на које је позвао тужилу, њеног пуномоћника адвоката и заступника тужене. На ово рочиште приступила је само тужила, а не и њен уредно позвани пуномоћник, тужила је изјавила да пуномоћнику адвокату отказује пуномоћје, а другог пуномоћника адвоката није овластила за заступање. Одлука је заснована на становишту да по одредби члана 85. став 6. Закона о парничном поступку, којом је предвиђено да странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, изузев ако је сама адвокат, није довољно да је предлог за понављање поступка поднет од стране пуномоћника из реда адвоката, већ је нужно да странка има пуномоћника адвоката и на рочиштима одржаним поводом ванредног правног лека до доношења одлуке.

По становишту Врховног суда, правилно је другостепени суд одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио првостепено решење засновано на одредби члана 430. став 1. ЗПП, по којој суд недозвољене (члан 85. став 6. ЗПП) предлоге за понављање поступка одбацује решењем. У конкретном случају, предлог за понављање поступка тужилца је поднела путем овлашћеног пуномоћника из реда адвоката. Међутим, ово пуномоћје је опозвала и пуномоћника адвоката није имала на рочишту које је суд заказао и одржао у складу са одредбом члана 431. став 1. ЗПП. По одредбама члана 92. ЗПП опозив пуномоћја делује одмах, па пошто је тужилца ангажовала пуномоћника адвоката за подношење ванредног правног лека, неосновано ревизијом указује да је обавеза првостепеног суда била да је у смислу одредбе члана 85. став 10. ЗПП упозори да постоји ова могућност.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју је ревизијом указано по одредбама члана 407. тог закона није предвиђена као ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је у радном односу код тужене као ... од 01.11.2008. године. За време док је била распоређена на радном месту ... Одељења за ... преузела је уз реверс на коришћење службени мобилни телефон „...“, две сим картице и преносни лаптоп рачунар. Решењем тужене од 02.08.2016. године тужилца је распоређена на радно место ... у Одељењу за ... управе тужене. По Правилнику о коришћењу службених мобилних телефона од 16.01.2014. године, по ком је тужилца задужила спорну опрему, није предвиђено коришћење ове опреме за радно место на које је тужилца распоређена 02.08.2016. године, па је решењем председника тужене од 17.08.2016. године одлучено да тужилци престаје право на коришћење опреме. Правноснажном пресудом од 05.08.2019. године одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да је претрпела дискриминацију на раду у Општинској управи Општине Власотинце, тако што је одговорно лице – начелник Општинске управе једино тужилци искључила службени телефонски број и једино њој није дала сагласност за пренос телефонског броја.

Са полазиштем на овако утврђене чињенице нижестепени судови, позивом на одредбе чланова 2. став 1. и 16. став 1. Закона о забрани дискриминације и чланова 18. – 21. Закона о раду, налазе да у конкретном случају не постоји дискриминаторска штетна радња, будући да тужилца није дискриминисана на било који начин због неког личног својства, конкретно политичког опредељења како то у тужби тврди, пошто је одлука о престанку коришћења службене опреме донета из разлога што је отпао правни основ по ком је опрему задужила. Решење о престанку права на коришћење службене опреме донето је у складу са важећим Правилником послодавца, по коме запосленом на радном месту ... не припада право на задужење службене опреме. Другостепени суд прихвата као правилан закључак првостепеног суда да тужилца није учинила вероватним да је поступањем послодавца над њом извршена дискриминација, што је услов за прелазак терета доказивања на тужену. Наиме, тужилца није пружила доказе које од запослених био у сличној ситуацији и премештен на друго радно место, а да је тужени различито поступио у погледу престанка права коришћења службене

опреме без објективног и разумног оправдања за такво неједнако поступање. Осим тога, нису пружени докази од када датирају и у чему се састоје политички сукоби са председником општине, нити је идентификована група лица различитог политичког уверења у односу на коју је тужиља дискриминисана.

По становишту Врховног суда, у поновљеном првостепеном поступку суд је утврдио све релевантне чињенице на које је као битне указано решењем Врховног касационог суда Рев2 2553/2020 од 25.02.2021. године, па су нижестепени судови правилно применили материјално када су нашли да је тужбени захтев неоснован.

Према Закону о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ бр. 22/09) који се примењивао у време спорне радње тужене, изрази „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“ означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства) у односу на лица или групе лица, као и на чланове њихових породица, или њима блиска лица на отворен или прикривен начин, а које се заснива, између осталог, на политичким убеђењима, односно чланству у политичким организацијама (члан 2. став 1.); сви су једнаки и уживају једнак положај и једнаку правну заштиту, без обзира на лична својства (члан 4. став 1.); облици дискриминације су непосредна и посредна дискриминација (члан 5.); непосредна дискриминација постоји ако се лице због његовог личног својства у истој или сличној ситуацији, било којим актом, радњом или пропуштањем ставља или је стављено у неповољнији положај, или би могао бити стављен у неповољнији положај (члан 6.); посредна дискриминација постоји ако на изглед неутрална одредба, критеријум или пракса лице ставља или би могла ставити, због његовог личног својства, у неповољан положај у поређењу са другим лицима у истој или сличној ситуацији, осим ако је то објективно оправдано легитимним циљем, а средства за постизање тог циља су примерена и нужна (члан 7.); забрањена је дискриминација у области рада, односно нарушавање једнаких могућности за заснивање радног односа или уживање под једнаким условима свих права у области рада, као што су право на рад, на слободан избор запослења, на напредовање у служби, на стручно усавршавање и професионалну рехабилитацију, на једнаку накнаду за рад једнаке вредности, на правичне и задовољавајуће услове рада, на одмор, на образовање и ступање у синдикат, као и на заштиту незапослености; заштиту од дискриминације, између осталог, ужива лице у радном односу; не сматра се дискриминацијом прављење разлике, искључење или давање првенства због особености одређеног посла код кога лично својство лица представља стварни и одлучујући услов обављања посла, ако је сврха која се тиме жели постићи оправдана, као и предузимање мера заштите према појединим категоријама лица (жене, труднице, породиље, родитељи, малолетници, особе са инвалидитетом и др).

Са полазиштем на наведене меродавне материјалноправне одредбе, правилно су нижестепени судови закључили да доношење појединачне одлуке послодавца, по којој је престало право тужиље да користи службену опрему, не представља дискриминаторско понашање изазвано политичким разлозима. Одлука послодавца има основ у општем акту, тужиља сада обавља послове на радном месту за које по општем акту послодавца није предвиђено задужење спорне опреме, па је правилан закључак нижестепених судова да не постоји неједнако поступање тужене у односу на тужиљу због политичког опредељења, као њеног личног својства. Због наведених разлога тужбени захтев за заштиту тужиље због дискриминације на раду није основан.

Из наведених разлога, на основу одредби чланова 414. став 1. и 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**